

Sygn. akt II Ka 446/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk (spr.)
Sędziowie:	SO Hanna Prządka SO Andrzej Wach
Protokolant:	sekr. sąd. Agnieszka Wierzbicka

przy udziale prokuratora Luby Fiłoc

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2013 r.

sprawy **D. K.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 17 czerwca 2013 r. sygn. akt II K 609/12

I. w zaskarżonej części wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. uchyla zawarte w pkt VII wyroku orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i zawarte w pkt VIII wyroku rozstrzygnięcie o zaliczeniu na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności;

2. uchyla wyrok w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt VI wyroku w całości oraz w zakresie rozstrzygnięcia o karach w odniesieniu do pozostałych czynów przypisanych D. K. i w tej części przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania;

II. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od przypadających na niego wydatków za postępowanie odwoławcze, stwierdzając, że w całości ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 446/13

UZASADNIENIE

M. B. został oskarżony o to, że w dniu 24 stycznia 2012 roku w S. przy ul. (...) w hotelu (...) wspólnie i w porozumieniu z B. K. (1), M. O. oraz D. K. dokonał pobicia J. G. poprzez uderzenie krzesłem, bicie pięściami i kopanie po całym

ciele czym spowodowali u pokrzywdzonego obrażenia w postaci: rozległego sińca prawego policzka, obrzęku i sińca nadgarstka prawego z otarciem naskórka i ograniczeniem ruchomości w prawym nadgarstku oraz ograniczeniem ruchomości w stawie barkowym prawym, wybicia dwóch zębów 1 i 3 lewego z silnym podbiegnięciem krwawym dziąsła i śluzówki wargi górnej oraz wargi dolnej powodując naruszenie czynności narządów ciała na okres trwający dłużej niż dni 7,

tj. o czyn z art. 158§1 kk.

B. K. (1) został oskarżony o to, że w dniu 24 stycznia 2012 roku w S. przy ul. (...) w hotelu (...) wspólnie i w porozumieniu z M. B., M. O. oraz D. K. dokonał pobicia J. G. poprzez uderzenie krzesłem, bicie pięściami i kopanie po całym ciele czym spowodowali u pokrzywdzonego obrażenia w postaci: rozległego sińca prawego policzka, obrzęku i sińca nadgarstka prawego z otarciem naskórka i ograniczeniem ruchomości w prawym nadgarstku oraz ograniczeniem ruchomości w stawie barkowym prawym, wybicia dwóch zębów 1 i 3 lewego z silnym podbiegnięciem krwawym dziąsła i śluzówki wargi górnej oraz wargi dolnej powodując naruszenie czynności narządów ciała na okres trwający dłużej niż 7 dni,

tj. o czyn z art. 158§1 kk.

M. O. został oskarżony o to, że w dniu 24 stycznia 2012 roku w S. przy ul. (...) w hotelu (...) wspólnie i w porozumieniu z M. B., B. K. (1) oraz D. K. dokonał pobicia J. G. poprzez uderzenie krzesłem, bicie pięściami i kopanie po całym ciele czym spowodowali u pokrzywdzonego obrażenia w postaci: rozległego sińca prawego policzka, obrzęku i sińca nadgarstka prawego z otarciem naskórka i ograniczeniem ruchomości w prawym nadgarstku oraz ograniczeniem ruchomości w stawie barkowym prawym, wybicia dwóch zębów 1 i 3 lewego z silnym podbiegnięciem krwawym dziąsła i śluzówki wargi górnej oraz wargi dolnej powodując naruszenie czynności narządów ciała na okres trwający dłużej niż dni 7,

tj. o czyn z art. 158§1 kk.

D. K. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 24 stycznia 2012 roku w S. będąc uprzednio skazanym za czyny z art. 280§1 kk w zb. z art. 158§1 kk w zw. z art. 11§2 kk na karę 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach sygn. akt II K 182/09, którą odbył w okresie od 28.07.2006 r. do dnia 12.04.2007 roku oraz do 10.04.2008 roku, w ciągu pięciu lat po odbyciu tej kary popełnił ponownie umyślne przestępstwo w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami wziął udział w pobiciu J. G. poprzez uderzenie krzesłem, bicie pięściami czym spowodował u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci wybicia dwóch przednich zębów, otarcia i opuchnięcia wargi dolnej, zasinień i zdarć naskórka na lewym policzku, stłuczenia lewego barku czym naraził wymienionego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo wystąpienia skutku określonego w art. 157§1 kk,

tj. o czyn z art. 158§1 kk w zw. z art. 64§1 kk,

II. w dniu 24 stycznia 2012 roku w S. będąc uprzednio skazanym za czyny z art. 280§1 kk w zb. z art. 158§1 kk w zw. z art. 11§2 kk na karę 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach sygn. akt II K 182/09, którą odbył w okresie od 28.07.2006 r. do dnia 12.04.2007 roku oraz do 10.04.2008 roku, w ciągu pięciu lat po odbyciu tej kary popełnił ponownie umyślne przestępstwo uszkodzenia ciała O. B. poprzez uderzenie pięścią w twarz czym spowodował nieznaczne obrażenia,

tj. o czyn z art. 217 kk w zw. z art. 64§1 kk,

III. w dniu 24 stycznia 2012 roku w S. będąc uprzednio skazanym za czyny z art. 280§1 kk w zb. z art. 158§1 kk w zw. z art. 11§2 kk na karę 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach sygn. akt II K 182/09, którą odbył w okresie od 28.07.2006 roku do dnia 12.04.2007 roku oraz do 10.04.2008 roku, w ciągu pięciu lat po odbyciu tej kary popełnił ponownie umyślne przestępstwo w ten sposób, że dokonał uszkodzenia ciała D.

P. poprzez uderzenie pięścią w twarz, czym spowodował u pokrzywdzonego obrażenia w postaci: otarcia naskórka na czole i drobnych uszkodzeń śluzówki wargi dolnej, powodując obrażenia ciała do 7 dni,

tj. o czyn z art. 157§2 kk w zw. z art. 64§1 kk.

Wyrokiem z dnia 17 czerwca 2013 roku Sąd Rejonowy w Siedlcach: oskarżonych M. B., B. K. (1), M. O. i D. K. uznał za winnych tego, że: w dniu 24 stycznia 2012 roku w S., przy ul. (...), w hotelu (...), wspólnie i w porozumieniu dokonali pobicia J. G. poprzez uderzenie krzesłem, bicie pięściami i kopanie po całym ciele, czym spowodowali u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci: rozległego sińca prawego policzka, obrzęku i sińca nadgarstka prawego z otarciem naskórka i ograniczeniem ruchomości w prawym nadgarstku oraz ograniczeniem ruchomości w stawie barkowym prawym, wybicia dwóch zębów 1 i 3 lewego z silnym podbiegnięciem krwawym dziąsła i śluzówki wargi górnej oraz wargi dolnej, powodując u pokrzywdzonego naruszenie czynności narządów ciała na okres trwający dłużej niż dni 7 i narażający go na nastąpienie skutku określonego w art. 157§1 kk, przy czym D. K. czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności m.in. z wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach sygn. akt II K 82/09, orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne popełnione z użyciem przemocy, którą odbył w okresie od 28.07.2006 roku do dnia 12.04.2007 roku, a więc czynu wyczerpującego dyspozycję: w stosunku do M. B., B. K. (1), M. O. z art. 158§1 kk, zaś w stosunku do D. K. z art. 158§1 kk w zw. z art. 64§1 kk i za to:

I. na podstawie art. 158§1 kk wymierzył M. B., B. K. (2), M. O. i D. K. kary po 1 roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69§1 i 2 kk oraz art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych: M. B., B. K. (1) i M. O. kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby;

III. na podstawie art. 71§1 kk orzekł wobec oskarżonych: M. B., B. K. (1) i M. O. grzywny w ilości po 80 stawek dziennych, przyjmując na podstawie art. 33§3 kk wysokość jednej stawki dziennej na kwotę po 10 złotych każda z nich;

IV. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonych wobec oskarżonych: M. B., B. K. (1) i M. O. kar grzywny zaliczył tymże oskarżonym okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 24 stycznia 2012 roku do dnia 25 stycznia 2012 roku, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny i w tym zakresie grzywny uznał za wykonane;

nadto D. K. uznał za winnego tego, że:

V. w dniu 24 stycznia 2012 roku w S., przy ul. (...), w hotelu (...) poprzez uderzenie pięścią w twarz spowodował u pokrzywdzonego O. B. obrzęk łuku brwiowego lewego, naruszając tym samym jego nietykalność cielesną, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności m.in. z wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach sygn. akt II K 82/09, orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne popełnione z użyciem przemocy, którą odbył w okresie od 28.07.2006 roku do dnia 12.04.2007 roku, a więc czynu wyczerpującego dyspozycję z art. 217§1 kk w zw. z art. 64§1 kk i za to na podstawie art. 217§1 kk wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

VI. w dniu 24 stycznia 2012 roku w S., przy ul. (...), w hotelu (...) poprzez uderzenie pięścią w twarz spowodował u pokrzywdzonego D. P. obrażenia ciała w postaci: otarcia naskórka na czole i drobnych uszkodzeń śluzówki wargi dolnej, które spowodowały naruszenie czynności narządu jego ciała na okres nie przekraczający siedmiu dni, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności m.in. z wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach sygn. akt II K 82/09, orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne popełnione z użyciem przemocy, którą odbył w okresie od 28.07.2006 roku do dnia 12.04.2007 roku, a więc czynu wyczerpującego dyspozycję z art. 157§2 kk w zw. z art. 64§1 kk i za to na podstawie art. 157§2 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk orzeczone wobec D. K. w pkt I, V i VI wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i orzekł jako karę łączną 1 rok pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu D. K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 24 stycznia 2012 roku do dnia 25 stycznia 2012 roku, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IX. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych: M. B., B. K. (1) i M. O. kwoty po 260 złotych oraz od D. K. kwotę 180 złotych tytułem opłaty sądowej i zwolnił ich od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wniósł oskarżony D. K., który zaskarżył powyższy wyrok zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu oskarżonego za winnego czynów z pkt I i III.
2. mało wnikliwe i krótkowzroczne rozpatrzenie sprawy.
3. jednostronne rozpatrzenie sprawy z korzyścią dla strony przeciwnej.

Podnosząc te zarzuty oskarżony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, orzeczenie wobec oskarżonego niższego wymiaru kary, adekwatnej do popełnionych czynów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Nie przesądzając kwestii ostatecznego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie stwierdzić należy, że wyrok Sądu I instancji w odniesieniu do D. K. w części dotyczącej czynu przypisanego temu oskarżonemu w pkt VI wyroku w całości i w zakresie rozstrzygnięcia o karach w odniesieniu do pozostałych przypisanych mu czynów musiał zostać uchylony, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania, bowiem został on wydany z obrazą przepisów prawa procesowego. Błędy, jakich dopuścił się Sąd Rejonowy, wykluczają merytoryczną kontrolę wyroku Sądu Rejonowego we wskazanym zakresie w postępowaniu odwoławczym.

Należy w tym miejscu przypomnieć, że w niniejszej sprawie poza D. K. oskarżone były jeszcze trzy osoby o popełnienie wspólnie i w porozumieniu występku z art. 158 § 1 kk opisanego w wyroku i co do tych osób wyrok uprawomocnił się. Oskarżony w osobistej apelacji kwestionuje swoją winę w odniesieniu do czynu popełnionego na szkodę J. G.. Wniesiony w tym zakresie środek odwoławczy nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż w tej części Sąd orzekający dokonał trafnej oceny dowodów i na ich podstawie ustalił prawidłowy stan faktyczny, który pozwolił na przypisanie D. K. udziału w pobiciu J. G.. Wbrew twierdzeniom autora pisemnego środka odwoławczego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na przypisanie mu winy w zakresie wskazanego występku. Przypomnieć należy, że w czasie, gdy J. G. został pobity w pokoju hotelowym poza nim przebywali D. P. i O. B. i to właśnie z ich relacji wynika ponad wszelką wątpliwość aktywny udział D. K. w zdarzeniu, którego dotyczy zarzut I aktu oskarżenia, zmodyfikowany przez Sąd orzekający w zaskarżonym wyroku. D. P. już podczas pierwszego przesłuchania wskazał, że jednym z napastników był łysy mężczyzna, wzrostu ok. 180 cm. To on naśmiewał się z J. G., pierwszy zaczął go popychać, następnie wraz z pozostałymi mężczyznami uderzał go pięściami po całym ciele, uderzył go butelką w głowę, po czym wszyscy atakujący przewrócili pokrzywdzonego i kopali go, rzucali stołami i krzesłami. Podczas konfrontacji z D. K. świadek ten stwierdził, iż rozpoznał oskarżonego jako tego mężczyznę, który rozpoczął zajście, pobił z pozostałymi napastnikami J. G.. Następnie przesłuchiwany w drodze pomocy sądowej potwierdził wcześniej złożone zeznania. Również świadek O. B. opisując okoliczności pobicia G. podał, że zdarzenie zaczął na pewno łysy mężczyzna wzrostu ok. 180 cm, który powiedział do niego „dlaczego ty taki brzydki jesteś” i popchnął go, potem uderzył go butelką w głowę i wszyscy napastnicy zaczęli rzucać krzesłami i stolikami. Również podczas konfrontacji rozpoznał on D. K. jako jednego ze sprawców pobicia J. G. i swoje zeznania podtrzymywał w dalszym toku postępowania w sprawie. Z kolei sam pokrzywdzony, chociaż początkowo wskazywał na inną osobę, która miała rozpocząć zdarzenie i zadać mu pierwsze uderzenie, już podczas konfrontacji stwierdził, iż rozpoznał D. K. jako tego mężczyznę, który jako pierwszy wszedł do pokoju, uderzył go pięścią w twarz, uderzał go też krzesłem. Powyższe depozycje świadków ewidentnie wskazują, jak słusznie uznał Sąd orzekający, na udział oskarżonego D. K. w pobiciu J. G.. Prawdą jest to, co podnosi skarżący w pisemnej skardze, a mianowicie, iż wskazane osoby w nieco odmienny sposób opisywały

zajście. Dostrzegł to również Sąd I instancji prawidłowo uznając, że pewne nieścisłości co do faktu czym i w jaki sposób pokrzywdzony otrzymywał uderzenia były wynikiem dynamicznego charakteru zdarzenia i poczynąń związanych z obroną przed atakiem przez każdego ze świadków obecnych wówczas w pokoju hotelowym. Sąd odwoławczy dostrzegł, że wszystkie te osoby podawały, iż w czasie zajścia oskarżony uderzył też pokrzywdzonego butelką. Okoliczność ta nie znalazła odzwierciedlenia ani w treści zarzutu, ani też w opisie czynu zmodyfikowanym przez Sąd meriti, ani też w ustalonym stanie faktycznym. Korekty opisu czynu w tym zakresie nie mógł jednak dokonać Sąd odwoławczy, mając na uwadze kierunek wniesionego środka odwoławczego. Podkreślić zatem należy, iż D. P., O. B. i J. G. to naoczni świadkowie zdarzenia konsekwentnie wskazujący, iż pobicia tego ostatniego pokrzywdzonego dokonał D. K. we współdziałaniu z ustalonymi osobami. Brak było powodów, aby kwestionować zeznania tych świadków, które znalazły potwierdzenie w zaświadczeniu lekarskim wydanym 24 stycznia 2012r. po dokonaniu oględzin lekarskich J. G.. Wprawdzie dokumentacja lekarska, co podnosi skarżący, nie wskazuje kto był sprawcą obrażeń ciała stwierdzonych u pokrzywdzonego, jednakże razem z zeznaniami wskazanych świadków, potwierdzonymi w zeznaniach M. U., B. H. i R. R. stanowi wystarczający materiał dowodowy do uznania ponad wszelką wątpliwość sprawstwa oskarżonego D. K. w zakresie występkę pobicia J. G. i tym samym przyjęcia za niewiarygodne wyjaśnień wszystkich oskarżonych, którzy zaprzeczyli ażeby pobili tego pokrzywdzonego. Argumenty podniesione w apelacji i jej uzasadnieniu przez oskarżonego należy potraktować jako polemiczne w stosunku do ustaleń faktycznych dokonanych w zakresie przypisanego mu jako pierwszy czynu przez Sąd Rejonowy. Mimo podjętej próby absolutnie nie wskazują one, które z ustaleń Sądu nie odpowiadają zasadom logicznego rozumowania. Sąd I instancji, orzekając w niniejszej sprawie w tym zakresie, przestrzegając zasady wymienionej w art. 4 kpk i zgodnie z nią badał oraz uwzględniał okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Zeznania pokrzywdzonych są dowodem w sprawie ocenianym, tak jak każdy dowód, zgodnie z regułami wyrażonymi w art. 7 kpk. Przedstawione w apelacji argumenty w tym zakresie zupełnie nie przekonują. Są one wyłącznie polemiką z prawidłową oceną dowodów zaprezentowaną przez Sąd orzekający w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, dotyczącą pierwszego zarzutu.

Podsumowując ocenę przedstawionych dowodów dokonaną przez Sąd I instancji należy uznać, iż jest ona prawidłowa i w żadnej mierze nie razi dowolnością. Niewątpliwie wskazane wyżej i prawidłowo ocenione przez Sąd I instancji dowody były wystarczające do zakwestionowania wersji przedstawionej w wyjaśnieniach przez oskarżonych i w konsekwencji stwierdzenia winy D. K. w zakresie występkę popełnionego na szkodę J. G.. Wprawdzie oskarżony nie przyznał się do dokonania przypisanego mu jako pierwszy w wyroku czynu, to jego sprawstwo zostało przez Sąd Rejonowy w sposób przekonywający wykazane. W tej sytuacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w odniesieniu do tego czynu jest chybiony. W niniejszej sprawie zeznania pokrzywdzonego J. G., poparte zeznaniami wskazanych wyżej świadków i dowodami z dokumentów, uznane zostały za dowody pełnowartościowe i na ich podstawie ustalił Sąd w sprawie prawidłowy stan faktyczny. Zatem wina oskarżonego w zakresie czynu, który wyczerpał dyspozycje art. 158 § 1 kk jest niewątpliwa. Nie ma powodów do kwestionowania przyjętej w wyroku kwalifikacji prawnej czynu przypisanego D. K. w wyroku jako pierwszy. Sąd I instancji swoje stanowisko w tym zakresie również należycie i wyczerpująco uzasadnił, znajduje ono pełną akceptację Sądu odwoławczego.

Tak, jak nie ma powodów do kwestionowania winy w zakresie czynu popełnionego na szkodę J. G., jak i występkę prawidłowo przypisanego mu w pkt V wyroku, czego sam skarżący nie kwestionuje, tak nie można uznać, iż wykazane zostało sprawstwo D. K. w odniesieniu do czynu przypisanego mu w pkt VI wyroku, popełnionego na szkodę D. P.. Sąd I instancji za prokuratorem sporządzającym akt oskarżenia przyjął, że występek ten polegał na tym, iż oskarżony w dniu 24 stycznia 2012r. poprzez uderzenie pięścią w twarz spowodował u D. P. obrażenia ciała w postaci otarcia naskórka na czole i drobnych uszkodzeń śluzówki wargi dolnej, które naruszyły prawidłowe funkcjonowanie jego organizmu na okres nieprzekraczający siedmiu dni i zakwalifikował go z art. 157 § 2 kk. Ustalając w tym zakresie stan faktyczny wskazał, iż oskarżony zwrócił się do D. P., zadając mu ciosy pięścią w twarz. Nie podał jednak, w oparciu o jaki dowód, czy też dowody ustalił taki przebieg zajścia. Analiza akt niniejszej sprawy wskazuje, że żaden dowód w sprawie nie potwierdza okoliczności, ażeby D. P. został uderzony raz, czy więcej razy przez oskarżonego pięścią w twarz. Zeznający na tę okoliczność pokrzywdzony D. P. w postępowaniu przygotowawczym podawał, że dostał od łysego mężczyzny „z kolanka w twarz”, uderzył go też krzesłem i stolikiem w głowę, zaś przesłuchany w drodze pomocy prawnej stwierdził,

iż jego nikt nie atakował, przypadkowo został uderzony krzesłem, po czym potwierdził wcześniej złożone zeznania. O. B. oświadczył, że nie widział, aby ktoś w czasie zajścia w pokoju hotelowym uderzał D. P., natomiast J. G. nic nie mówił na temat bicia jego kolegów, gdyż był skoncentrowany na obronie przed atakami napastników. Również z innych zebranych w sprawie dowodów nie wynika, ażeby oskarżony zachował się w dacie zdarzenia w stosunku do D. P. w sposób opisany w pkt VI wyroku. Z tego też względu w celu bezspornego ustalenia wskazanej i kwestionowanej przez oskarżonego okoliczności zachodziła konieczność uchylecia wyroku w odniesieniu do tego czynu w całości. Z uwagi na to oraz na fakt, że D. K. przypisane zostały trzy występki i kary jednostkowe za dwa z nich zostały pochłonięte przez karę wymierzoną za występki z art. 158 § 1 kk (oczywiście popełniony w warunkach powrotu do przestępstwa) zachodziła konieczność uchylecia orzeczenia o karze łącznej i karach jednostkowych orzeczonych za czyny, co do których wina oskarżonego jest niewątpliwa. Powyższe pozwoli jeszcze raz przeanalizować całościowo przebieg zajścia w dniu 24 stycznia 2012r., ustalić w odniesieniu do czynu popełnionego na szkodę D. P. bezsporny stan faktyczny i orzec kary jednostkowe po dogłębnej analizie dyrektyw sądowego wymiaru kary wskazanych w art. 53 kk.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk i art. 456 kpk orzekł, jak w wyroku.